

Connexió total

Un relat de: [Pol Alonso Pernas](#)

La idea era arriscada i al principi no fou benvinguda, però va acabar quallant. Es va arribar a la conclusió de que tenir al cervell un petit implant biònic de connexió WIFI era un preu que valia la pena pagar per estar connectat decentment. A ningú li agrada haver de tragar el telèfon mòbil, un objecte que pesa uns molestos cent grams, que es pot perdre, que te'l poden robar, es pot quedar sense bateria; per no parlar de les ridícules dimensions de la pantalla, i de l'imponderable inconveniència del teclat, massa petit per als dits rodanxons de la majoria.

Per contra, els inconvenients de la connexió WIFI neuronal semblaven negligibles, i els avantatges infinits. Si es volia fer una busca ràpida a la Wikipedia per poder parlar com un autèntic fan d'aquell cantant recentment difunt, o penjar les fotos de les patètiques vacances a la costa assaonades amb un bon filtre, o xafardejar el perfil d'aquella noia maca del tren de rodalies, l'usuari no havia de moure ni un dit. Tan sols havia de pensar-hi, i el petit implant WIFI enviava la informació al portal distribuïdor, que s'encarregava d'administrar i redirigir les peticions de cada usuari cap al lloc web corresponent. Llavors hom hi podia navegar amb la mateixa facilitat que si recordés què va fer ahir.

Tot anava molt bé, fins que a un il·luminat se li va ocórrer d'introduir un virus al sistema. No se sap qui va ser, ni quins fóren els motius. Potser era un visionari que volia crear una humanitat global, connectar totes les ments i fer que la humanitat funcionés com una sola entitat totpoderosa com les formigues. O potser tan sols era un anarquista que volia provar a veure què passava, o deliberadament sembrar la llavor del caos en l'estructura social. El cas és que el virus va tergiversar tot el funcionament del portal distribuïdor: en lloc de connectar cada usuari amb fos quina fos la bajanada que volia consultar, es va dedicar a connectar usuari amb usuari. Directament, cervell amb cervell.

I així, el pensament, aquest impuls incontrolable, tal vegada l'únic que realment ens pertany, va esdevenir tan accessible als demés com les fotos de l'última festa, i les conseqüències foren desastroses. Reunions de feina formals acabaven com el rosari de l'aurora, en fer-se palesa l'animadversió dels empleats envers el seu superior. Casaments acabaven en tragèdia en demostrar-se que el nuvi deia "sí", però pensava "auxili". Reunions de líders mundials gairebé desencadenaven guerres nuclears, en filtrar-se com de ridícul trobava el president dels Estats Units d'Amèrica el turbant del rei de l'Aràbia Saudita. I dinars de Nadal es sumien en l'amargor en descobrir-se les opinions de la jove sobre la sopa de galets de la sogra.

Sortosament, un equip d'informàtics ja ha aconseguit eliminar el virus, malgrat el sorgiment de picabaralles espontànies entre ells degudes a pensaments poc amistosos que han dificultat enormement el treball en equip. Tot està tornant a la normalitat; la gent es continua connectant a les xarxes socials i penjant fotos d'àpats mediocres, però el mal ja està fet. Res tornarà a ser com abans. Se'ns ha vist el llautó, les rancúnies més amagades ja han sortit a la llum, i això no s'oblidarà mai. És evident que la connexió total tan sols ha servit per allunyar-nos totalment els uns dels altres.